

da han allerede var kommen et Stykke henad Vejlbj-Vejen. „Dersom du kan huske det, saa sig til din Fa'er, at jeg ikke har glemt den Saarug, jeg laante af ham i Foraaret. Han skal faa den igen, 'saasnart vi faar det første Læs i Hus.“

I Forældrehuset fandt Hansine Faderen ene hjemme. I sort-hvide Uldskjortærmer og med en lodden Hue trykket dybt ned paa sin stride Haarmanke sad den gamle Mand og smaasov i Armstolen, omkreset af en stor Fluesværn, der ved hendes Indtrædelse spredte sig summende omkring i Stuen.

„Er det dig, Hansine?“ sagde han og løftede de hvide Bryn højt op over sine blinde Øjne. „Hva? Kommer du alene? Hvor er Emanuel?“

„Jeg skulde hilse jer fra ham. Han kigger herind i Ugens Løb, sagde han.“

„Naa saadan. Ja, ja, Mutter kommer straks. Hun gik bare en lille Vending ind til Sørensen for at hente Avisen. Der skal nok staa en gevaldig Tale deri af Bærre. Har Emanuel ikke snakket om det?“

„Nej, jeg tror ikke, han læste Avisen idag.“

„Han gi'er dem nok ordentlig paa Klapperne, gør Bærre. Men det er, som det skal være. Det er ikke for meget til dem . . . de . . . Tyveknægte, siger jeg rent ud. For hvad er de vel andet . . . Røvere og Kæltringepak er de og ikke andet! . . . Men hvad sagde jeg den Gang . . . kan du huske, Hansine? . . . Er det Træhesten, vi skal ha'e igen, sagde jeg. Skal vi Bønder igen være Kvæg for Herremanden . . .“

Han havde med Besvær rejst sig fra Stolen og ved Hjælp af en Stok bevæget sig et Stykke henover Gulvet paa et Par store Slæbere. Hansine havde taget sit Tøj af og sat sig hen ved Vinduet; og mens den gamle, forbitrede Mand blev ved at snakke, sad hun stum og saae ud i den lille skyggefulde Have, hvor de ægformede Solpletter sneglede sig frem over Græs og Gange, og hvor Hønsene gik og skrabede under Stikkelsbærbuskene